

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Őrhasábas példányokért 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint az előzőekben ismételt hirdetések, azaz az el-
 őzőekben ismételt hirdetések.
 Bélyegdíj: Minden bejelentésért 10
 30 kr.
 Nyit-tér-en megjelölt költségek és
 hasábas sora 15 kr.
 Név- vagy bérmentesüléssel bejelentett
 hirdetések nem vétettek tekintetbe. — Ugy
 szintén köziratok sem adnak vissza.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve.
 Egy évre 10 ft — kr. 1/2, évre 2 ft 50 kr.
 Fél évre 5 — , Egyes szám 10 —
 Előfizetési pénz minden költséggel együtt.
 Pénztár: Vecsey-ház földszint a
 szerkesztőségbe bemenve küldendő.
 Előfizetési helyben:
 Teleki K. Lajos és Csathy Károly könyv-
 kereskedésben a szerkesztőségben.
 Egyéni: a postai hivatalok utján.

Felhívás.

Chicago, Amerikaleggazdagabb

legnevezetesebb városainak egyi-
 te, a lángok martalékává lett, 500
 lakosának nagyrésze kenyér és
 kenyér nélkül várva várja az érző em-
 berország gyors segélyét. Közél
 a nyomor legalább egy részének
 megsegítésére. — A borzasztó baleset
 pillanataiban mutatkozik egész
 országos fenségében az emberi szív;
 amíg meg-meg áll a nagy nyo-
 mor láttára, hogy a másik pillanatban
 szieszen irt hozni és vigaszt.

Néhány éve mult, hogy egy hoz-

közlebb álló országot, a
 Schweizot, súlyos elemi csapások
 A külsőleg nyihitett a bajon,
 Magyarország b. Eötvös József
 megemlékezése után, valóban nagy-
 erőtől gyűjtése által kiérdemelte Euro-
 sodatát és növeszté a szabad
 földön hazánk iránt való rokonszen-
 és becsülését.

Meg vagyunk győződve, hogy

Magyarország most, midőn újra ezek
 nyomorán kell segíteni — szintén
 nem marad hátra. Ezer meg ezer
 példát választ ugyan el bennün-
 nek a nyomor — színhelyétől —
 a Óceánon át nem hat el hozzánk
 szerencsétlenek jajgatása, — de
 házánk nem mulasztandja el
 alkalmát, hogy legalább — némileg le-
 a halálát amaz ország iránt, mely-
 a vajmi sok hazánk fia talált menhe-
 ret, keresetet, biztosságot, segélyt
 rokonszenven; nem fogja elmulasz-
 ni az alkalmat, hogy a polgárainak
 gyújtott segély által, lerövíti tisztelet-
 adóját a szabadság és az emberi jogok
 akadatlan előharcosa iránt; nem
 fogja végre hazánk eltelejteni, hogy
 igen Chicagóban számos hazánfia
 sádvé és küzdve várja gyors segé-
 rünket.

Bátran fordulunk minden ember-
 tarát áldozatkésztségéhez, kérve e-
 zrela, bármi csekély segélyt is. Minden
 fillér, a midőn enyhíti a megm-
 radlen nyomor egy részét, taunálkül
 szolgál majdán rokonszenvünkről és
 azon torró óhajunkról, hogy segít-
 sünk embertársaink nyomorán.

A hozzánk beérkező ö-szegeket
 az illető adományozók megneve-
 sésé után az Átalános Magyar Hitel-
 bank igazgatóságának adjuk át, a
 mely szives leend azokat Mr. Jay,
 északamerikai követnek czélszerű
 szétosztás végett átszolgáltatni.

A szerkesztőség.

A kormány újabb diadala.

○) Nem hiszük, hogy Andrásy
 Gyula grófnak, mint a magyar kormány-
 neknek a csehek önkormányzati törek-
 vései ellenében nyert legközelebbi győ-
 zelmé öszinte örömet ébresztene magá-

ban a kormánypart kebelében is; habár
 pillanatra hűségüknek hízlelni látszik
 is az, hogy egész nemzet, — mely
 nem is all velők összekötésében —
 kénytelen engedni a befolyásnak, mit rá
 a magyar kormány gyakorol.

Az ifjlelti öröm nem lehet tartós
 részint azért, mert — fordulván a koczka
 — a csehek visszaadhatják majdán a
 kölcsönt, részint pedig azért, mert a ma-
 gyar nemzet, át lévén hatva a gondolat-
 tól, hogy más nemzetnek belügyeibe
 avatkozni nem tanácsos, a népek jogai
 elleni merényletnek veheti kormányunk
 fellépését.

Még pedig egyebek közt azon indok-
 ból is, hogy az 1867-dik évi közöztűzés
 kiegyezés egyik pontja azt kívánván, —
 hogy a Lajthántul lévő nemzetek is al-
 kotmányosan kormányoztassanak, az ezen
 nemzetek közt az alkotmányos kormány-
 zás módzatai felett kifejtett vitába a
 magyar nemzetnek belavatkozni sem
 jogában nem áll, sem arra szüksége nincs.

Magából a kiegyezésből indulva is ki,
 a magyar kormánynak igenis joga volna
 akkor felemelni szavát és követelni a
 lajthántul nemzetek irányában az alkot-
 mányos kormányzást, ha ott az önkény-
 kormány foglalna helyet.

De mindaddig, míg ez eset he nem
 következik, az alkotmányos kormányzás
 unkénte feletti vitákba beavatkozni nem
 szabad, nem észleves dolog.

Mi nem is hiszük, hogy kormány-
 nyunkat magasabb tekintetű indították
 volna a cseh ügyekbe beavatkozásra.

Hanem hiszük azt, hogy a min-
 dennapi megélhetés szükségé
 kényszerítette odag, hogy a cseh kiegye-
 zés létrejöttét mindenáron megátolja.

Ugyanis, ha a cseh kiegyezés létre-
 jön, vagy azonnal megváltozik a dualis-
 ticus szervezet, a a birodalomban két fél
 helyett 3 tényező rendelkezik; vagy pe-
 dig a delegáció ugy alakul, hogy a ma-
 gyar kormánypart, illetőleg a közös ér-
 dekek kedvező irányzatok veszelvnek,
 megsemmisülésnek lesznek kitéve. Sőt, a
 cseh kiegyezés sikerülte esetében, az osz-
 trák német párt tiltakozván a birodalmi
 gyűlésben részvétel ellen, az időre a
 delegáció megalakulása lehetlenné lesz
 téve.

A kormány szemében az, hogy mi
 fog jövére következni a cseh nemzet elé-
 gedettségéből, csak másodrendű kér-
 désnek látszik; első rendű kérdés előtte
 az, hogy azon alap, melyen áll, legalább
 ideig örág meg ne döntessék; azaz: hogy
 még továbbra is megtarthassa a minisz-
 teri társakat...

Va óban szomorú állapot, hogy mi-
 dön megunk sem bírnak a szabadság, az
 öntelőség és függetlenség biztosítékával,
 más nemzetektől is irigyeljük azokat, mi-
 előtt még azoknak bírtokába jutottak
 volna.

Pájdalom, hogy kormányunk, midőn
 számtalan belügyi (gető kérdéseit meg-
 oldásával kezakarva, vagy öntudatlanul
 késedelmezik, ráér más nemzetek bel-
 ügyeibe beavatkozni.

Szomorú állapot, hogy kormányunk,
 midőn a törvényhatósági és igazgászol-
 gáltatai átalakulások közben majd az
 egész nemzetet lézas állapotban szenvedni
 látja; újabb táplálékot ad az elégtelen-
 ségnek...

Az ellenzéknek elutasithataloni. ille-
 tőségéi közé tartozik: interpellálni. ille-
 tőségéi feleltre vonni a kormányt e be-
 avatkozásért.

Mondjanak bármit a kormánylapok,
 miszerint az ellenzék az országgyűlés
 drága idejét emészti a sok interpellatió-
 val: mégis tenni kell azt, hogy a kor-
 mány eljárása a közvélemény itélőszéke
 elé vitessék, mely a beavatkozást bizo-
 nyosan kárhözvontatni fogja; — habár az
 országgyűlési többség heyeslené is.

S amely kormány a közvélemény
 súlyát fontolóra nem veszi; a mely kor-
 mány csak pillanatról pillanatra él, hogy
 jót nyerjen későbbi bukásra; az nem
 lehet erős, annak kezéből nem várható
 állandó jót; az meg van érve a bukásra;
 s ha még a telszínen van, az csak kivé-
 teles dolog, de nem rendes állapot ki-
 folyása...

Nem káröröm, nem irigység szól be-
 lőlünk, midőn a kormány bukását mind
 közelebb lenni véljük.

Örvendünk, ha a magyar kormány
 ugy belül, mint kívül a szabadság utma-
 tását követné...

Azonban az oly diadalog, mint leg-
 újabb vívmánya — a szabadság utját
 meg nem egyengethetik!

— Azon tartománygyűlések melyek
 Hohenwarth által fel nem oszlattak, most
 mind fel fognak oszlattani.

— Hohenwarth a császár, midőn el-
 bocsátási kérvényét benyújtotta, a következő
 szavakat intézte: „Ellismerem önök jóakarát,
 s nem fogok örül megfelekedni. A miniszte-
 rium a legközelebbi napokban meg vinni fogja
 az ügyeket.” — Hohenwarthot collegái a csá-
 zár feleletével in corpore a judenplatzi palotá-
 ban várták.

— Habicinek és Jiricek a lebukott
 miniszterek még csak azzal sem vizsgáltathják
 magukat, hogy záros nyugdíj élvezetbe lép-
 nek, miután még csak 9 hónap óta lévén a
 magas hivatalban nem nyugdíjképesek.

A miniszterválság kérdéséhez.
 —) A bécsi lapok öröme határtalan. A
 csehkiegyezés, melyet a német elem, mint a szláv
 elemek túlsúlyra jutását oly féltékeny szem-
 nézett, megbukott, s azzal együtt termé-
 szetesen Hohenwarth és miniszteriuma is, hogy
 egy másik experimentum vezetőinek adjanak
 helyet.

Hohenwarth a bécsi lapok hírei szerint
 még csütörtökön beadta lemondását, melyhez
 Jireczek, Habietinek és Schaffle csatlakoztak.
 A had és pénzügyminister urak ugylát-
 ezik továbbra is meg akarják tartani tár-
 zárakat.

Az uralkodó, azt állítja, elfogadta volna
 a lemondást, azonban felszólította a lemondott
 minisztereket, hogy az új miniszterium ki-
 nevezéséig maradjanak meg állomásukon.

Ime, Hohenwarth és miniszteriuma, kik-
 nek a kormányra lépése oly nagy feltűnést
 okozott, arról elég ecet-víz léptek le, miután
 megbuktatásukra a birodalmi miniszterium min-
 den ereje nem vala elégséges, hanem, hogy a
 győzelem lehetővé legyen, még a magyar új
 miniszterelnöknek is meg kellett Bécsben jelen-
 ni.

Hohenwarthot és miniszteriumát az előtte
 megbukott miniszteriumtól leginkább az kül-
 lönbözteti meg, hogy erősen megkötődött a
 megkedvelt — bár a mint a következők mu-
 tatják, kivihetetlen mű létesítése mellett, s küzdve
 bukott el.

Mi természetesebb, hogy a válság bekö-
 vetkezése után az egész politicus világ a leendő
 kabinetről beszél. Rebesgetik Potockit, Auers-
 perget, mint a kik kabinetalkitással megbízat-
 nának, azonban a fama legtöbbet beszél azon
 férfiról, ki a „mi még várhatunk” ot megörö-
 kítette. Ritter von Schmerlingről.
 Szépen vagyunk! Valóban csak ez hiány-
 zott meg, Gyula gróf szerint mindent
 megnyirrukhat legyén.

nem mondható légből kapottnak, mert az tény,
 hogy az uralkodó a lemondást beadott Hohen-
 warth távozása után mingyárt Schmerlinget
 fogadta, s meg is birta volna az új cabinet ala-
 kitásával.

Schmerling elfogadta a megbízatást,
 s pár nap multán már hozni fogja a „Wiener
 Zeitung” a hivatalos kinevezést a miniszterel-
 nökségre. (1)

Es most lássuk az elmúlt pár hét esemé-
 nyének moráját.
 A cseh vezérférfiak, mint már nem
 egyszer ismét siker nélkül, s elkecserevve men-
 tek vissza Prágába, s a keserűségből, melyet
 magokkal vittek, most, köszönet Andrásynak,
 nekünk is elég jut.

Az összes magyar sajtó, még a kormány-
 párti lapok is erősen hanguloyták ez ügyben
 a noninterventió elvét. Falra hányták a borsót.
 Andrásy gróf nem gondolt azzal, hogy a cseh
 kiegyezés a lajtánura néve sorosan a belü-
 gyek közé tartozik, s Beust egy mosolyára ki-
 lépett azon semlegességből, mely egyedül volt
 a jelen körülmények között oszterük.

Ime a cseh lapok telve vannak azon állí-
 tással, hogy Andrásy az alkotmányos Magyar-
 ország miniszterelnöke a csehek ellenében a
 Felségnek merev absolutismust tanácsolt volna.
 Nyakunkra hozza a cseheket, s ezzel az
 egész szláv nemzet, s ám lássa majd a kormány,
 hogy miképen szabaduland ki azon hinárból,
 melybe a sem politicialag, sem államjogilag
 nem igazoltathó beavatkozás vezetete.

Kiváncsiak vagyunk, mi módon fogja
 Andrásy az országgyűlés előtt eljárását igazolni?

A törvényhatóságok szervezése.
 * * * Már alig van talán egy-két oly me-
 gye, mely he nem adta szervezési munkáját.
 Több helyen pedig már megtartottak az
 „utolsó megyei gyűlést” is.

Belső-Szolnok megye e hó közepén
 tárgyalta a miniszteri leiratot a szervezési mun-
 kálata; a helygyártott el. a többi részrevelt
 elen nem történt semmi kifogás.

Megválasztották az igazoló és bíráló bizto-
 ságok, s a választások kerületenként biztosok
 vezetik, s az új törvényhatósági képviselők
 nov. 25-ig megválasztandók. Ezután felderül —
 a virilis élet.

A Jász-kun kerület régi felosztása
 megmarad. A hármas kerület egységes törvény-
 hatóságok képez; egymáshoz való viszonyukat
 a következő pontok szabályozzák, melyeket
 nem mulasztathunk el a szervezési munkálatok
 nyomán köszlni:

1. A különkerületek — a területi felosztás
 érintetlenül maradván — saját elvevzéséi-
 ket jövöre is megtartják.

2. Minden kerület külön önálló területtel
 bírván, bármely résznek más kerületbe átkebe-
 lezése, tekintettel az 1871. XVII. t. cz. 21.
 Sára, csak az illetőkerület belevégzése s a
 hármas kerület képviselétének jóváhagyása mel-
 lett történhetik.

3. Az egyes kerületek az eddigi fenállott
 régi gyakorlatához képest külön házi pénztárral
 továbbra is bírandnak, melyből saját különöszérü
 kiadásait fedezendik.

4. A külön kerületek saját ügyeikben, a
 hármas kerületi közgyűlésben illetékes tagjaik
 által, a kerületi kapitány, esetleg ennek jelen
 nem ideében, a legidősb polgármester elnöke-
 lete alatt külön kerületi gyűlést vagyis külön ta-
 nácskozást tartanak; határozataikat, illetőleg
 megállapodásukat azonban végrehajtás előtt a
 törvény által megszabott uton a hármas ke-
 rületi közgyűlés elhatározása alá terjesztik.

emlék állítás által lerövíti a méltó kegyelet kö-
 teles adóját, de igénytelen nézetem szerint a
 szellemi, a szépművészeti részből még valami
 hiányzik. — Csokonai, kit a tősgyökeres al-
 földi magyar nép még is egy e dűl i g a z
 p o é t á n a k tart, és nevez; — miként ama
 kor jesei: Horváth Ádám, és Verseghy Fe-
 rencz, — nem csak szövegköltő, hanem ha
 igaz amaz önkészítette tiltakozó fölmaradt
 traditio, — dallam, vagy zeneszerző is volt.
 Rézsen saját, részben idegen — bár
 ez utóbbiak nem mindnyája
 elég szerencsés, azaz nem magyaros, hanem
 épen németes — szerzemény dalai és dallam-
 ai szinté 30—40 éven által — még tudniillik
 az újabb időben, a negyvenes évek óta diva-
 tóssá lett világhíjjalmas és politikai csattanós-
 ságot megélezo költemények által a térről le-
 nem szorítottak, — a müveltebb köröknek,
 sőt az iskolázott köznépnek, s az iparos osz-
 tálynak és fölkarolt kedvencek dalai és dallamai
 valának; — szerintem méltók, hogy halottaik-
 ből föltámasztatván továbbra is és mindenha-
 zok maradjanak!

Csokonai összes munkái — és ez érdem
 azok örök bel-becsén kívül a Márton József
 és a jó öreg Toldy, — időként újabb és
 újabb teljes kiadásokban jelennek meg; de
 a ma dallamok megörökítésére
 ö sz v e g y ű j t é s e r e kiadására, —
 a Márton által kiadott nehányt kivéve, tud-
 gómmal legalább mi sem történt, pedig
 ennek így és elmarad a d i n e m s z a b d!
 de ha ama kor dal és zenekedvelő
 öregei, kiknek emlékében a netalán kézirata-
 ban azok még élnek s fölmaradtak, az élők
 földéről elkölözöndek az összeggyűjtés min-
 dig nehezebb, majd késő sőt lehetetlen, s így
 a mondatom hitny pótolhatatlan leend.

Még nem késő! — és e háladatos man-
 kára önt, — kit erre képesek, avatottak, ki-
 tartónak s illetőleg hivatottak hiszek és tartok,
 — bátorodom nyilvánosan felhívni, reményelve,
 mikép a Csokonai ügyét annyit áldozott Deb-
 reczen önt a kivitelben szellemileg, és anyagi-
 lag is támogatni nagy lelki leend. — Dixi et
 salvavi animam meam! —

Ha ön e szép vállalatra kezét adand, s az
 ügyet Debreczen is fölkarolná; eme másik
 emlék körül mi vidékiek is fölajánljuk, s meg-
 kisérleljük — bár csekély erejű és értékű,
 de mindenesetre hazfiass — napszámokodá-
 sunkat; s azok sorában igénytelen magam le-
 endek egyik, ki legalább szerény nézetemet a
 miként fölött, — ön, s illetőleg a tisztelt kö-
 zönség előtt bővebben is tejtégetni megkísértem.

Adjon isten önök kedvet és kitartást és
 dicső vállalatához. —
 Kelt, Nagy-kun Turkeviben, 1871. okt. 27.

Hajdu László
 1849-ik honv. huaz. főhadnagy.

UJDONSAGOK.
 Adományok a Csokonai-szoborra:
 1. Kardhordó Ambrus a takarékpénztár után
 2 ft. 2. Gál József építész a rászótára 5 ft. 85 kr.
 3. Feld Salamon Pestről, Oláh Károly ur után
 a szoborfontartás költségeire ajándékozott 1
 db. 20 frankos magyar aranyat.

Tóth Antal
 intézmények.
 * A Tisza biztosító intézet alakulási
 mozzanatait az összes magyarországi sajtó,
 az intézetre nézve igen hűzögegytelmen kísé-
 rli. Igy mint közelebbi érdeket ifj város és megye
 közönlöci: a „Nagyvárad és Biharmegyei köz-
 löny” a „Tiszavidek” vezérelkekkelben tárgyal-
 ták ez ügyet. A „Hon” Ellenőr” „Magyar
 Ujság” „Gyors Posta” „Magyar Polgár” „Al-
 föld” „Bihar” részletesen s ajánlólag ismerté-
 ték a tervezetet. A „Fővárosi lapok” „Kelt”
 „Budapesti közlöny” „Pesther Lloyd” „Kolozs-
 vári közlöny” „Omibus” „Nyíri közlöny” stb.
 mind pártolólóg emlekeznek meg róla, s re-
 gistrálják az alakulásra vonatkozó híreket. Az
 összes sajtó e meleg pártolásban alig részese-
 tlen eddig itézet a hazában. Emellett városunk-
 ban a bizalom ez intézet szép jövéje iránt,
 naponta szaporodó alapítói aláírások után nyil-
 vanl. Igy újabb mint alapítók aláírtak:
 Pusztay Lajos, Dalmj Károly, Sebes György,
 Scheer Bernát, Dobray József, Scheer Benő,
 Stieber János, Stieber Mária, Budaházy Mózes,
 Feischl Fülöp, Wojnovics János, Móricz Antal,
 Fehér Hermann, Csányi István, dr. Kola
 János, Simonffy Sémuel, Strausz János, stb. A mint
 halljuk nehány nap multán már értekezletre

Callot Jakab jövedelvel ragadott kezébe
 egy vassal kivert botot, s állásba helyezé ma-
 gát a várakozó tömeg előtt, mely e rögtönzött
 látványra kíváncsian csoportosult. Gervais azon-
 ban a helyett, hogy hasonlóan cselekedett
 volna mint az ifju, a tömegen át kőszónai igye-
 kezett.

Lorenzo vállat vonított s így szólt az ifju
 lotharingiaihoz:
 — Nos, lám, boszuld meg Zorahot tet-
 zészed szírint ennek a gyáva pulya embernek
 a hátán, hogy megtanulja, mily nagy fontos-
 sággal bírhat a korbács egy vajának a kezé-
 ben, ha arzal sujtani akar.

Nem, azt nem tesztem soha, — váls-
 zolt Jakab. — Itt étem az ő kulcsából s mi-
 után ő a felajánlott párbajt nem fogadta el,
 nem fogom őt elpáholni.

De bis én nem leszek oly nagylelkű,
 — válaszolt Gorju, — mert es a balga a nél-
 küli is megazégyenite midnyájunkat gyáva-
 sággal.

(Folyt. követeik.)

TÁRCZA.
 A VILÁGTALAN LEÁNYA
 vagy
CONCINO CONCINI.
 — Francia regény —
 GONZALES EMANUELTÖL.
 (Folytatás.)
 — És ez apátság, még mindig bir ama
 kiváltsággal, hogy büntetlenül rabolhat és gyil-
 kolhat?
 — Minután e bírtok jelenleg Vitelli Lo-
 renzo gróf egy florenczi főúr, — válaszolt a
 vak, kétértelmű mosollyal, — e regé csupán
 rég elmúlt idők szájhagyományul tekinthető.
 Egyébránt légy óvatos Ferencz s füléj min-
 csaléte.
 Igy beszélve, egy teremnek küszöbéhez
 lépett, hová a bírtok ura, az éles delnőt és
 leányt vezetete.
 A csinos cigányleány e közben elparko-
 dott a fiatal hölgy körül mindama szolgáló-

kat teljesíteni, melyeket csak gyermeki jó szíve
 sugalt.
 Zorahot mintha csak a gondviselés ren-
 delte volna Krisztina mellé.
 A vidám cigányleányka látására a ro-
 nok ridég lakóinak arca nyjasabb kifejezést
 nyert, miután ez élénk, eleven teremtés minden-
 ki jövedre tudott igazatni. Ugy hallgattak Zorah
 csevegéseire, mint a madár csicseregésre s a
 legdurvább kéz is átalotta volna a kis tarka
 tavaszi lepke megsértene.
 A vajda egyszerre észrevédenül belépett
 a terembe s korbácsával keményen megie-
 gyintvén a cigányleányt, így szólt hozzá:
 — Takarodjál innen te kis gazella. Hadd
 itt ezt a nót azonnal s eredj aludni testvéred
 hajlékába.
 A kis leány késekedett egy pillanatil,
 aztán makacsul, — mi neki igen jól állott, —
 így válaszolt:
 — Nem megyek! Csak azért sem me-
 gyek! Ertes-e engem? Nem akarok menni!
 Hát ki gondoskodik akkor e szegény nőkről,
 ha őket én magukra hagyom?
 Gervais kőrlehedlen maradt s csak kor-
 bácsát suhogtatta.
 — E szerint te felettéd magadban, hogy
 nekem nem akarsz sőt fogadni anygalkam?

Valóban, rád sem ismerek többé. Ezeknek a
 fiatal suhancoknak a társaságában, — kiket
 az utfélen szedünk fel — egészen föléledt ben-
 ned a dacz és függetlenség vágya. Feleded,
 hogy én a vajda, esgy parancsnokod vagyok
 és törzöküktől elcsaphatlak, saját sorsodnak
 engedvén át. Azonban még most az egyszer
 elnéző leszek irántad s a tyailag figyelmeztel-
 tek tartozó köteleességeidre!
 Zorah szempilláinak könyvek rezgetek, azon-
 ban még mindig dacolot parancsnokod, foly-
 vást ezt ismételve:
 — Nem megyek! En ezeket a jó nőket
 nem fogom elhagyni.
 Mint a villám, csapott volna le a korbács
 a leányka hátára, de még gyorsabban ott ter-
 mettel Callot s kicsavarta a korbácsot Gervais
 kezéből.
 A cigány csikorgatta fogait dühében,
 — Csak nem fogsz talán merészelní, es-
 gemet megverni, te képmázoló!
 — De bizony csak merészkedem! —
 szólt Callot bossusan. Jaj neked, ha Zorahnak
 csupán egy haja szála is meggöribül.
 Gervais, Lorenzohoz sietett.
 — Uram! — szólt, — csak nem fogod ta-
 lán túrni, hogy apátságodnak egyik főpapját
 meggyalázzák. Te itt korlátlan hatalommal ura-

kolod. Itélj tehát a felett magad, vajon ez a
 háladatlan csavargó, kit keblemben melengtettem,
 sérthete engem büntetlenül meg? Itélj, itélj
 el őt s büntesd meg!
 Lorenzo méltóságos arcot vágott.

— Szegény jó Gervais, — válaszolt neki
 — midőn engem a hómla fedett, ki volt az,
 ki az élnék viszeszadott? Ki vitt engem a
 hátán föl a meredek sziklálkon. Az én régi
 öreg barátom-e? az-e, kit én soha egy fillérel
 nem csaltam meg, midőn vele a keresztet meg-
 osztam? Nem egy egészen idegen ifju volt-e
 az? kit én soha sem láttam, kinek nem fe-
 küdt érdekében életem föntartása legkevésbé
 sem?

Gervais mit sem tudott erre válaszolni, s
 hallgatott.
 — Ennek a derék Jakabnak igaza van,
 — folytatta Lorenzo, — azonban mindaz, mit
 én megengedhetek e tekintetben, hogy te ha-
 sonló gyégyerrel verkedhetel vele meg; e pár-
 bál valóban nagy mulatságunkra fog szolgálni.
 Te készerte erősebb vagy, mint ő, de a he-
 lyest ő készerte több bátorsággal bír, mint
 te. Fegyver, fegyver ellen. Zorah, te a győde-
 lom fogas engedelmekedni. Est én parancso-
 lom neked.

biztos hírként mondja elbocsátását kérte...
 oct. 26. A német kormány mely az Internationale-
 eiró, oct. 25. A szenatus szabadtásáról szóló tör-
 venyhagyta.
 it ter.
 ndor és társa
 árába a Vecsey
 ant választékban

